

Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach	2
M. KOMANICKÝ: NA ZAČIATKY MEDZI DOSPELÝMI SI SPOMÍNAM NAJRADŠEJ	3
Tlač, Prešovské noviny, 10. 8. 2021	
Fakulty a ústavy UPJŠ	5
M. KOMANICKÝ: NA ZAČIATKY MEDZI DOSPELÝMI SI SPOMÍNAM NAJRADŠEJ	6
Tlač, Prešovské noviny, 10. 8. 2021	

Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach

M. KOMANICKÝ: NA ZAČIATKY MEDZI DOSPELÝMI SI SPOMÍNAM NAJRADŠEJ ✉

☐ 10. 8. 2021, Zdroj: **Prešovské noviny**, Strana: 28, Vydavateľ: **Petit Press**, Autor: **Ján Jacoš**, Sentiment: **Ambivalentný**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **UPJŠ**

Vytlačení: 74 468 ks GRP: 4,51 OTS: 0,05 AVE: 668 Eur

Rubrika: ŠPORT

Posledný júlový deň oslávil svoje životné jubileum – 70. narodeniny futbalista a tréner Mikuláš Komanický, ktorého meno nie je v kuloároch žiadnou neznámou. S futbalom začínal na dvore rodičovského domu a neskôr dal svojmu talentu vyniknúť aj v ostatných kluboch.

PREŠOV Mikuláš Komanický začínal s futbalom v rodnej Dlhej Lúke (okres Bardejov), ako žiak i dorastenec hral za Partizán Bardejov.

Keď bol prijatý na štúdium na Filozofickej fakulte **UPJŠ** v Prešove – získal na nej akademický titul PhDr., prestúpil do Tatranu Prešov. V Tatrane, ktorý bol pre neho srdcovou záležitosťou, naštartoval svoju úspešnú hráčsku, trénerskú i funkcionársku kariéru.

Zranenie mu kariéru skomplikovalo

Na futbalových trávnikoch obdivovali fanúšikovia jeho hráčske umenie, oddanosť hre a poznali ho ako šikovného a rýchleho krídelného útočníka. V útoku si najlepšie rozumel s Jozefom Bubenkou.

V prvej československej lige ročníka 1972/73 bol pri jedinečnom úspechu Prešova – mužstvo pod taktovkou trénera Milana Moravca sa tešilo zo striebornej priečky. Keď mal 22 rokov, utrpel vážne zranenie. Vďaka pomoci lekárov, ale i svojej pevnej vôli, sa vtedy z trávnikov prvoligových štadiónov nevytratil.

Familárne prezývaný Kopa po doliečení prešiel z postu útočníka na pozíciu pravého obrancu. Aj na tomto poste hral parádne, patril k najspôhlivejším pilierom, oporám mužstva, rád do tejto činnosti pridával svoje povestné útočné výpady.

V drese Československa odohral jeden zápas, v tíme Československa do 23 rokov päť stretnutí.

Po skončení hráčskej kariéry bolo významné jeho trénerské pôsobenie. Najprv trénoval v prešovskom Tatrane dorastencov. Neskôr v Tatrane trénoval aj mužov, viedol Jelšavu, Trebišov, Nítru, Bardejov, Ružomberok, Rimavskú Sobotu, Michalovce, Lipany.

O svoje najkrajšie zážitky z futbalových začiatkov, o štúdiu i začiatkoch trénerskej kariéry sa v rámci prvej časti rozhovoru pre týždenník MY Prešovské noviny podelil niekdajší prešovský futbalista a tréner Mikuláš Komanický.

Ako ste sa dostal k futbalu?

Ako dieťa som vyrastal na dedine a v našom dome bol obchod. A keďže po chlieb sa chodilo v popoludňajších hodinách a počet chlebov bol len obmedzený, tak deti po vyučovaní prišli pred náš dom – obchod a čakali na dovoz chleba. Naša záhrada sa v tom čase zmenila na minifutbalové ihrisko. Neskôr rodičia postavili nový dom, ktorý bol blízko pri futbalovom ihrisku, a tam sa to celé začalo (úsmev).

Nie je tajomstvom, že futbal ste hrávali aj na škole, odkiaľ ste sa dostali aj do tímu Partizána Bardejov.

Keď som chodil na základnú školu, hrala sa pionierska liga vo futbale základných škôl. Vďaka tejto súťaži som sa dostal do žiackeho družstva Partizána Bardejov. Áčko Bardejova hralo v tom čase v druhej československej futbalovej lige, a tak väčšiu motiváciu som ani nemohol mať (úsmev).

Sen sa mi splnil a ako osemnásťročný som začal v tejto súťaži hrať. Bol to dobrý odrazový mostík.

Na čo z hráčskej kariéry najradšej spomínate?

Najradšej spomínam na začiatky medzi dospelými. Bardejov bol po jesennej časti na poslednom mieste so siedmimi bodmi. V novinách písali, že Bardejov vypadne. V zime prišiel nový tréner, pán Gašparík, a ten začal mužstvo omladzovať a posilňovať.

Zrejme to aj zavážilo, že ste dostali šancu v tíme.

Presne tak som sa dostal do kádra. Spolu so mnou prišiel do mužstva aj Mišo Andrejko, s ktorým sme vytvorili výbornú dvojicu a svojimi gólmi pomohli mužstvu k zázračnej záchrane.

Zrejme ste chceli aj ďalej pokračovať vo dvojici. Prečo to nevyšlo?

Áno. S Andrejkom sme chceli ísť niekde spolu, ale „hra“ funkcionárov nás rozdelila – ja som odišiel do Tatranu, čo som nikdy neoľutoval, a Andrejko do VSS Košice.

Ako si spätne spomínate na pôsobenie v Prešove?

Po príchode do Prešova som si herne sadol s Bubenkom. Škoda, že po dvoch veľmi úspešných sezónach, keď sme v ročníku 1972/73 obsadili druhé miesto, prišlo v Tatrane k hráčskej obmene. Niektorí hráči odišli, ale to najväznejšie bolo, že sme piati hráči základnej zostavy vypadli dlhodobo pre vážne zranenia.

Zranenie neobišlo ani vás.

Ja som mal roztrhnutú Achillovu šľachu. A to sa potom odzrkadlilo aj na výsledkoch.

Ktoré futbalové zážitky sú pre vás tie najlepšie?

Jednoznačne zápasy v mužstve Československa do 23 rokov a jeden zápas za A mužstvo Československa. Tiež rád spomínam na mesačné sústredenie československej reprezentácie v Zeiste, kde tréneri formovali mužstvo, ktoré v roku 1976 získalo titul majstra Európy. Žiaľ, práve v tom období prišlo moje zranenie.

Vaša úspešná generácia venovala pozornosť aj vysokoškolskému štúdiu. Čo vám štúdium dalo?

Jedným z dôvodov prestupu do Prešova bolo, že som sa prihlásil na štúdium na pedagogickú fakultu. Zranenie mi aj tu skrížilo plány. Zanechal som štúdium telesnej výchovy a začal študovať na filozofickej fakulte. V tejto oblasti na nás veľmi vplýval tréner Milan Moravec. Práve to, že sme získali vysokoškolské vzdelanie, nám uľahčilo zaradiť sa do civilného života po skončení hráčskej kariéry.

Čo bolo kľúčovým rozhodnutím k tomu, že ste sa dali na trénerskú dráhu?

Po ukončení aktívnej činnosti som začal pracovať ako vychovávateľ v Strednom odbornom učilišti elektrotechnickom v Prešove- Solivare a neskôr ako zástupca riaditeľa. Popritom som začal trénovať žiakov, potom som tri roky trénoval mladších dorastencov, ktorí boli trikrát majstri Slovenska, a ďalšie tri roky starších dorastencov, ktorí dvakrát boli majstri Slovenska a v roku 1986 sme získali historicky prvý titul dorasteneckého majstra Československa.

Vaše trénerské kroky ale smerovali rovno do Tatrana.

To áno. Po vypadnutí Tatrana z prvej ligy v roku 1988 som sa stal tajomníkom TJ Tatran a tam sa prakticky rozhodlo o mojom osude. V roku 1990 som prešiel na trénerský post.

V druhej časti rozhovoru v najbližšom vydaní týždenníka sa dočítate aj o tom, kde všade Mikuláš Komanický počas trénerskej kariéry pôsobil, ako hodnotí pôsobenie na Cypre, ale aj to, aký je jeho názor na súčasnú situáciu týkajúcu sa prešovského futbalu.

Futbalista Mikuláš Komanický. zdroj:sportovecpressova.sk

Autor: Ján Jacoš,AG

Fakulty a ústavy UPJŠ

M. KOMANICKÝ: NA ZAČIATKY MEDZI DOSPELÝMI SI SPOMÍNAM NAJRADŠEJ

10. 8. 2021, Zdroj: **Prešovské noviny**, Strana: 28, Vydavateľ: **Petit Press**, Autor: **Ján Jacoš**, Sentiment: **Ambivalentný**, Téma: **Fakulty a ústavy UPJŠ**, Kľúčové slová: **Filozofická Fakulta UPJŠ**

Vytlačených: 74 468 ks GRP: 4,51 OTS: 0,05 AVE: 668 Eur

Rubrika: ŠPORT

Posledný júlový deň oslávil svoje životné jubileum – 70. narodeniny futbalista a tréner Mikuláš Komanický, ktorého meno nie je v kuloároch žiadnou neznámou. S futbalom začínal na dvore rodičovského domu a neskôr dal svojmu talentu vyniknúť aj v ostatných kluboch.

PREŠOV Mikuláš Komanický začínal s futbalom v rodnej Dlhej Lúke (okres Bardejov), ako žiak i dorastenec hral za Partizán Bardejov.

Keď bol prijatý na štúdium na **Filozofickej fakulte UPJŠ** v Prešove – získal na nej **akademický** titul PhDr., prestúpil do Tatranu Prešov. V Tatrane, ktorý bol **pre** neho srdcovou záležitosťou, naštartoval svoju úspešnú hráčsku, trénerskú i funkcionársku kariéru.

Zranenie mu kariéru skomplikovalo

Na futbalových trávnikoch obdivovali fanúšikovia jeho hráčske umenie, oddanosť hre a poznali ho ako šikovného a rýchleho krídelného útočníka. V útoku si najlepšie rozumel s Jozefom Bubenkom.

V prvej československej lige ročníka 1972/73 bol pri jedinečnom úspechu Prešova – mužstvo pod taktovkou trénera Milana Moravca sa tešilo zo striebornej priečky. Keď mal 22 rokov, utrpel vážne zranenie. Vďaka pomoci lekárov, ale i svojej pevnej vôli, sa vtedy z trávnikov prvoligových štadiónov nevytratil.

Familárne prezývaný Kopa po doliečení prešiel z postu útočníka na pozíciu pravého obrancu. Aj na tomto poste hral parádne, patril k najspofahlivejším pilierom, oporám mužstva, rád do tejto činnosti pridával svoje povestné útočné výpady.

V drese Československa odohral jeden zápas, v tíme Československa do 23 rokov päť stretnutí.

Po skončení hráčskej kariéry bolo významné jeho trénerské pôsobenie. Najprv trénoval v prešovskom Tatrane dorastencov. Neskôr v Tatrane trénoval aj mužov, viedol Jelšavu, Trebišov, Nítru, Bardejov, Ružomberok, Rimavskú Sobotu, Michalovce, Lipany.

O svoje najkrajšie zážitky z futbalových začiatkov, o štúdiu i začiatkoch trénerskej kariéry sa v rámci prvej časti rozhovoru **pre** týždenník MY Prešovské noviny podelil niekdajší prešovský futbalista a tréner Mikuláš Komanický.

Ako ste sa dostal k futbalu?

Ako dieťa som vyrastal na dedine a v našom dome bol obchod. A keďže po chlieb sa chodilo v popoludňajších hodinách a počet chlebov bol len obmedzený, tak deti po vyučovaní prišli pred náš dom – obchod a čakali na dovoz chleba. Naša záhrada sa v tom čase zmenila na minifutbalové ihrisko. Neskôr rodičia postavili nový dom, ktorý bol blízko pri futbalovom ihrisku, a tam sa to celé začalo (úsmev).

Nie je tajomstvom, že futbal ste hrávali aj na škole, odkiaľ ste sa dostali aj do tímu Partizána Bardejov.

Keď som chodil na základnú školu, hrala sa pionierska liga vo futbale základných škôl. Vďaka tejto súťaži som sa dostal do žiackeho družstva Partizána Bardejov. Áčko Bardejova hralo v tom čase v druhej československej futbalovej lige, a tak väčšiu motiváciu som ani nemohol mať (úsmev).

Sen sa mi splnil a ako osemnásťročný som začal v tejto súťaži hrať. Bol to dobrý odrazový mostík.

Na čo z hráčskej kariér najradšej spomínate?

Najradšej spomínam na začiatky medzi dospelými. Bardejov bol po jesennej časti na poslednom mieste so siedmimi bodmi. V novinách písali, že Bardejov vypadne. V zime prišiel nový tréner, pán Gašparík, a ten začal mužstvo omladzovať a posilňovať.

Zrejme to aj zavážilo, že ste dostali šancu v tíme.

Presne tak som sa dostal do kádra. Spolu so mnou prišiel do mužstva aj Mišo Andrejko, s ktorým sme vytvorili výbornú dvojicu a svojimi gólmi pomohli mužstvu k zázračnej záchrane.

Zrejme ste chceli aj ďalej pokračovať vo dvojici. Prečo to nevyšlo?

Áno. S Andrejkom sme chceli ísť niekde spolu, ale „hra“ funkcionárov nás rozdelila – ja som odišiel do Tatranu, čo som nikdy neoľutoval, a Andrejko do VSS Košice.

Ako si spätne spomínate na pôsobenie v Prešove?

Po príchode do Prešova som si herne sadol s Bubenkom. Škoda, že po dvoch veľmi úspešných sezónach, keď sme v ročníku 1972/73 obsadili druhé miesto, prišlo v Tatrane k hráčskej obmene. Niektorí hráči odišli, ale to najväznejšie bolo, že sme piati hráči základnej zostavy vypadli dlhodobo **pre** vážne zranenia.

Zranenie neobišlo ani vás.

Ja som mal roztrhnutú Achillovu šľachu. **A** to sa potom odzrkadilo aj na výsledkoch.

Ktoré futbalové zážitky sú **pre** vás tie najlepšie?

Jednoznačne zápasy v mužstve Československa do 23 rokov **a** jeden zápas za **A** mužstvo Československa. Tiež rád spomínam na mesačné sústredenie československej reprezentácie v Zeiste, kde tréneri formovali mužstvo, ktoré v roku 1976 získalo titul majstra Európy. Žiaľ, práve v tom období prišlo moje zranenie.

Vaša úspešná generácia venovala pozornosť aj **vysokoškolskému** štúdiu. Čo vám štúdium dalo?

Jedným z dôvodov prestupu do Prešova bolo, že som sa prihlásil na štúdium na pedagogickú fakultu. Zranenie mi aj tu skrížilo plány. Zanechal som štúdium telesnej výchovy **a** začal študovať na filozofickej fakulte. V tejto oblasti na nás veľmi vplýval tréner Milan Moravec. Práve to, že sme získali **vysokoškolské** vzdelanie, nám uľahčilo zaradiť sa do civilného života po skončení hráčskej kariéry.

Čo bolo kľúčovým rozhodnutím k tomu, že ste sa dali na trénerskú dráhu?

Po ukončení aktívnej činnosti som začal pracovať ako vychovávateľ v Strednom odbornom učilišti elektrotechnickom v Prešove- Solivare **a** neskôr ako zástupca riaditeľa. Popritom som začal trénovať žiakov, potom som tri roky trénoval mladších dorastencov, ktorí boli trikrát majstri Slovenska, **a** ďalšie tri roky starších dorastencov, ktorí dvakrát boli majstri Slovenska **a** v roku 1986 sme získali historicky prvý titul dorasteneckého majstra Československa.

Vaše trénerské kroky ale smerovali rovno do Tatrana.

To áno. Po vypadnutí Tatrana z prvej ligy v roku 1988 som sa stal tajomníkom TJ Tatran **a** tam sa prakticky rozhodlo o mojom osude. V roku 1990 som prešiel na trénerský post.

V druhej časti rozhovoru v najbližšom vydaní týždenníka sa dočítate aj o tom, kde všade Mikuláš Komanický počas trénerskej kariéry pôsobil, ako hodnotí pôsobenie na Cypre, ale aj to, aký je jeho názor na súčasnú situáciu týkajúcu sa prešovského futbalu.

Futbalista Mikuláš Komanický. zdroj:sportovecpressova.sk

Autor: Ján Jacoš,AG